

2023. március 22., szerda – Jn 5,17-30

Bevalljuk együtt és külön-külön is, hogy ez a rész nekünk túl magas volt. Szorítkozzunk arra, amit felfogunk, ami megszólít, ami illeszkedik az eddigiekhez és talán Benneteket is közelebb visz a megértéshez.

„Atyám mindmáig munkálkodik, azért én is munkálkodom...” – tehát nekem is munkálkodom kell Atyánk dolgaiban, tekintet nélkül arra, hogy munkanap van-e vagy ünnep, tél vagy nyári szünet, tanítás nélküli munkanap, szombat, szerda vagy vasárnap. Jézus megszegte a szombatot, de mivel is? Sehol nem olvasunk arról, hogy Jézus adott vagy vett volna, maszek munkával bevételét gyarapította volna, fizikai vagy anyagi ráfordításokat tett volna szórakozása vagy tanítványai szórakoztatása végett az Istenre figyelésre szentelt választott, elkülönített napon... Csak egésze egyszerűen, ha valaki másért meg kellett mozdulni, akkor nem volt rest. Hát ez a követendő példa, ami a mi naptárunk szerint vasárnap is végezhető mozgás.

Az Atya nem ítél el senkit... Hát akkor, hogy a fenébe jövök én ahhoz, hogy bárkit is elítéljek vagy örökre elássak?

„Ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem” – mondja Jézus. Én pedig kinek az akaratát, példáját, rólam alkotott álmát, elfogadását keresem?

Az Atya mindent megmutat annak, akit szeret. Mindent, nincs kivétel, titkos lábjegyzet, cenzúrázott álféltés... közös-ség van, közös dolgok, nyílt színen. Elsősorban tehát a házasságomban, közösségemben... Minden-e a minden? Vagy van nem igaz szeretet is? (Dömdödöm)

Ha a názáreti ácslegény – mint Emberfia – felismerte, hogy mi az Isten akarata, akkor mi is, mind emberfiak, felismerhetjük az Atya akaratát, és cselekedhetünk hasonlóképpen.

Pálinkás Orsi-Laci, Budapest